

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

18 iulie 2013*

„Recurs — Transmisii de televiziune — Directiva 89/552/CEE — Articolul 3a — Măsuri luate de Regatul Unit privind evenimentele de importanță majoră pentru societatea acestui stat membru — Campionatul European de Fotbal — Decizie prin care măsurile sunt declarate compatibile cu dreptul Uniunii — Motivare — Articolele 49 CE și 86 CE — Drept de proprietate”

În cauza C-201/11 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 27 aprilie 2011,

Union des associations européennes de football (UEFA), reprezentată de D. Anderson, QC, și de D. Piccinin, barrister, mandatați de B. Keane și de T. McQuail, solicitors,

recurentă,

celelalte părți în proces fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de E. Montaguti, de N. Yerrell și de A. Dawes, în calitate de agenți, asistați de M. Gray, barrister, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă în primă instanță,

Regatul Belgiei,

Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, reprezentat de L. Seeboruth și de J. Beeko, în calitate de agenți, asistați de T. de la Mare, barrister,

intervenienți în primă instanță,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a treia, domnii K. Lenaerts, E. Juhász, J. Malenovský (raportor) și D. Šváby, judecători,

avocat general: domnul N. Jääskinen,

grefier: doamna M. Ferreira, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 13 septembrie 2012,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 12 decembrie 2012,

* Limba de procedură: engleza.

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat, Union des associations européennes de football (UEFA) solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 17 februarie 2011, UEFA/Comisia (T-55/08, Rep., p. II-271, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care s-a respins cererea sa de anulare în parte a Deciziei 2007/730/CE a Comisiei din 16 octombrie 2007 privind compatibilitatea cu dreptul comunitar a măsurilor luate de Regatul Unit în temeiul articolului 3a alineatul (1) din Directiva 89/552/CEE a Consiliului privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune (JO L 298, p. 12, denumită în continuare „decizia în litigiu”).

Cadrul juridic

- 2 Directiva 89/552/CEE a Consiliului din 3 octombrie 1989 privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune (JO L 298, p. 23, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 215), astfel cum a fost modificată prin Directiva 97/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 iunie 1997 (JO L 202, p. 60, Ediție specială, 06/vol. 2, p. 232, denumită în continuare „Directiva 89/552”), conținea un articol 3a, introdus prin această din urmă directivă, care prevedea:

„(1) Fiecare stat membru are dreptul de a lua măsuri în conformitate cu legislația comunitară pentru a garanta faptul că emițătorii aflați sub jurisdicția sa nu dețin exclusivitatea asupra transmisiei unor evenimente considerate de către statul membru respectiv ca fiind de importanță majoră pentru societate, astfel încât să priveze o parte substanțială a publicului statului membru de posibilitatea de a urmări astfel de evenimente fie în direct, fie înregistrate, la televiziunea liberă. În cazul în care acest lucru se întâmplă, statul membru elaborează o listă de evenimente, naționale și internaționale, pe care le consideră ca fiind de importanță majoră pentru societate. Lista trebuie pregătită în timp util, într-un mod clar și transparent. În redactarea acesteia, statul membru determină dacă astfel de evenimente trebuie transmise în direct în întregime sau numai parțial, sau în cazul în care este necesar sau oportun din motive obiective legate de interesul public, dacă astfel de evenimente trebuie transmise integral sau parțial în înregistrări.

(2) Statele membre trebuie să înștiințeze de îndată Comisia asupra oricăror măsuri luate sau care urmează să fie luate în temeiul alineatului (1). Într-un interval de 3 luni de la primirea înștiințării, Comisia verifică compatibilitatea măsurilor respective cu legislația comunitară și informează celelalte state membre asupra lor. Comisia solicită avizul comitetului constituit în temeiul articolului 23a. Ulterior publică în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* măsurile luate și, cel puțin o dată pe an, o listă centralizată a tuturor măsurilor luate de către statele membre.

(3) Prin mijloace adecvate, în limitele cadrului legal propriu, statele membre trebuie să garanteze faptul că emițătorii aflați sub jurisdicția lor nu își exercită drepturile exclusive achiziționate după publicarea prezentei directive astfel încât să priveze o proporție semnificativă a publicului dintr-un alt stat membru de posibilitatea de a urmări evenimente desemnate de către al doilea stat membru în conformitate cu prevederile alineatelor anterioare prin intermediul unor transmisii parțial sau integral în direct sau, în cazul în care este necesar sau oportun din motive obiective din sfera interesului public, prin înregistrări integrale sau parțiale, după cum s-a determinat de către celălalt stat membru în conformitate cu alineatul (1).”

3 Considerentele (18)-(22) din Directiva 97/36 erau redactate după cum urmează:

- „(18) Întrucât este esențial ca statele membre să poată lua măsuri prin care să protejeze dreptul la informație și să asigure accesul larg al publicului la prezentarea prin intermediul televiziunii a unor evenimente naționale sau internaționale, de importanță majoră pentru societate, cum ar fi Jocurile Olimpice, Campionatul Mondial de Fotbal și Campionatul European de Fotbal [denumit în continuare «EURO»]; întrucât în acest scop statele membre își rezervă dreptul de a lua măsuri compatibile cu legislația comunitară pentru a reglementa exercitarea de către emițătorii aflați sub jurisdicția lor a drepturilor de exclusivitate în transmiterea acestor evenimente;
- (19) Întrucât este necesar să se încheie acorduri într-un cadru comunitar pentru a evita potențiala nesiguranță legislativă și denaturarea mecanismelor pieței, precum și pentru a reconcilia libera circulație a serviciilor de televiziune cu necesitatea de a preveni posibilitatea eludării măsurilor naționale care protejează interesul general legitim;
- (20) Întrucât, în mod special, este oportun ca prezenta directivă să stabilească prevederi privind exercitarea de către emițătorii a drepturilor de difuzare exclusive dobândite anterior pentru evenimente considerate de importanță majoră pentru societate într-un stat membru, altul decât cel care deține jurisdicția asupra emițătorilor respectivi; [...]
- (21) Întrucât, în sensul prezentei directive, evenimentele de importanță majoră pentru societate trebuie să îndeplinească anumite criterii, respectiv să fie evenimente de excepție, de interes pentru publicul general din Uniunea Europeană, sau dintr-un anumit stat membru, sau dintr-o parte componentă considerabilă a unui stat membru și să fie organizate în prealabil de către un organizator al evenimentului care are calitatea juridică de a vinde drepturi referitoare la evenimentul respectiv;
- (22) Întrucât, în sensul prezentei directive, termenul de «televiziune liberă» desemnează difuzarea pe un canal, public sau comercial, a acelor programe accesibile publicului care nu necesită plata unei taxe suplimentare care să se adauge la modalitățile de finanțare a difuzării programelor care prevalează în fiecare stat membru (cum ar fi taxa de licență și abonamentul corespunzător pachetului de bază într-o anumită rețea de cablu)”.

Istoricul cauzei

4 Istoricul cauzei este expus după cum urmează la punctele 5-15 din hotărârea atacată:

- „5 [UEFA] este autoritatea care conduce fotbalul european. Misiunea sa principală este de a veghea la dezvoltarea fotbalului european și aceasta organizează un anumit număr de competiții internaționale de fotbal, printre care etapa finală a Campionatului European de Fotbal (denumit în continuare [«etapa finală a EURO»]), în cadrul căreia 16 echipe naționale se înfruntă o dată la patru ani în 31 de meciuri în total. Veniturile rezultate din vânzarea drepturilor comerciale legate de aceste competiții îi permit să promoveze dezvoltarea fotbalului european. În acest context, UEFA susține că 64 % din veniturile care provin din vânzarea drepturilor comerciale privind [etapa finală a] EURO rezultă din cesionarea drepturilor de difuzare la televiziune a meciurilor.
- 6 Prin decizia din 25 iunie 1998, ministrul culturii, mass-media și sportului din Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (denumit în continuare «ministrul») a stabilit, în temeiul părții IV din Legea audiovizualului din anul 1996 (Broadcasting Act 1996), o listă a evenimentelor de importanță majoră pentru societatea Regatului Unit, care include [etapa finală a] EURO.

- 7 Adoptarea acestei liste a fost precedată de o consultare a 42 de organe diferite, inițiată de ministru în iulie 1997 și având ca obiect criteriile în raport cu care ar trebui să fie apreciată importanța diverselor evenimente pentru societatea Regatului Unit. Această procedură a avut drept rezultat adoptarea unei liste de criterii care figurează într-un document al Ministerului Culturii, Mass-media și Sportului din noiembrie 1997, pe care ministrul le-ar aplica în vederea întocmirii listei evenimentelor de importanță majoră pentru societatea Regatului Unit. Potrivit acestui document, un eveniment poate fi înscris pe listă în special atunci când se bucură de o popularitate deosebită la nivel național, nu doar în rândul publicului care urmărește în mod obișnuit disciplina sportivă în cauză. Potrivit aceluiași document, poate fi calificat ca atare un eveniment sportiv național sau internațional care este foarte important sau la care participă echipa națională sau atleți din Regatul Unit. Printre evenimentele care îndeplinesc aceste criterii, cele care beneficiază de cote ridicate de audiență sau care sunt în mod tradițional difuzate în direct de televiziunile gratuite ar avea mai multe șanse să fie înscrise pe listă. În plus, în cadrul aprecierii sale, ministrul ar ține cont și de alți factori privind beneficiile pentru sportul respectiv, precum posibilitatea de a oferi o difuzare în direct a unui eveniment, impactul asupra veniturilor în domeniul sportiv în cauză, consecințele pentru piața transmisiunilor și existența unor măsuri pentru a asigura accesul la eveniment prin intermediul unor transmisii la televiziune sau radiofonice înregistrate.
- 8 Ulterior, ministrul a lansat, potrivit articolului 97 din Legea audiovizualului din anul 1996, o procedură de consultare privind anumite evenimente care urmează a fi înscrise pe listă. În cadrul acestei consultări, ministrul a solicitat avizul mai multor organe și operatori implicați, precum și al unor entități care dețineau drepturi de difuzare la televiziune, precum UEFA. În plus, un comitet consultativ instituit de ministru și intitulat «Advisory Group on listed events» (Grupul consultativ privind evenimentele înscrise pe listă) a formulat un aviz privind evenimentele care urmează a fi înscrise pe listă, propunând, în cazul [etapei finale a] EURO, înscrierea finalei, a semifinalelor și a meciurilor care implică echipele naționale ale Regatului Unit.
- 9 În temeiul articolului 98 din Legea audiovizualului din anul 1996, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul din anul 2000 privind audiovizualul (Television Broadcasting Regulations 2000), stațiile de emisie se împart în două categorii. Prima categorie include stațiile care oferă un serviciu gratuit care, mai mult, poate fi recepționat de peste 95 % din populația Regatului Unit [denumite în continuare «stații de emisie care exploatează posturi gratuite»]. A doua categorie include stații care nu îndeplinesc aceste condiții [și cuprinde printre altele stațiile de emisie care exploatează posturi cu plată].
- 10 În plus, în temeiul articolului 101 din Legea audiovizualului din anul 1996, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul din anul 2000 privind audiovizualul, un furnizor de programe de televiziune ce face parte dintr-una din categorii nu poate transmite în direct întregul eveniment înscris pe listă decât dacă un furnizor care aparține unei alte categorii a dobândit dreptul de a transmite în integralitate sau respectiva parte a aceluiași eveniment în direct în aceeași – sau în principal aceeași – regiune. Dacă această condiție nu este îndeplinită, stația de emisie care urmărește să difuzeze integral sau parțial evenimentul în cauză trebuie să obțină autorizația prealabilă a Office of Communications (Oficiul Comunicațiilor).
- 11 Potrivit articolului 3 din Codul privind manifestările sportive și alte evenimente incluse pe listă (Code on Sports and Other Listed and Designated Events), în versiunea în vigoare în anul 2000, evenimentele înscrise pe lista evenimentelor de importanță majoră pentru societate se împart în două grupe. «Grupa A» include evenimentele care nu pot fi transmise în direct în mod exclusiv dacă nu sunt îndeplinite anumite criterii. «Grupa B» include evenimente care nu pot fi difuzate în direct în mod exclusiv decât dacă au fost luate măsuri pentru a garanta că vor fi difuzate și ca înregistrare.

- 12 Potrivit articolului 13 din Codul privind manifestările sportive și alte evenimente incluse pe listă, Office of Communications poate elibera o autorizație pentru evenimentele care se încadrează în «grupa A» de pe listă, din care face parte [etapa finală a] EURO, atunci când drepturile de difuzare corespunzătoare au fost oferite în mod public, în condiții echitabile și rezonabile, tuturor stațiilor de emisie, fără ca o stație de emisie dintr-o altă categorie să își exprime interesul de a le cumpăra.
- 13 Prin scrisoarea din 25 septembrie 1998, Regatul Unit a transmis Comisiei Comunităților Europene, în temeiul articolului 3a alineatul (2) din Directiva 89/552, lista evenimentelor stabilită de ministru. În urma unui schimb de corespondență între Regatul Unit și Comisie și a unei noi notificări a măsurilor, care a avut loc la 5 mai 2000, directorul general al Direcției Generale (DG) Educație și Cultură a Comisiei a informat Regatul Unit, prin scrisoarea din 28 iulie 2000, că Comisia nu ridică obiecții în privința măsurilor acestui stat membru, care urmau a fi, prin urmare, publicate în curând în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.
- 14 Prin Hotărârea din 15 decembrie 2005, Infront WM/Comisia (T-33/01, Rec., p. II-5897), Tribunalul a anulat decizia cuprinsă în scrisoarea din 28 iulie 2000, pentru motivul că aceasta constituia o decizie în sensul articolului 249 CE pe care însuși colegiul format din membrii Comisiei ar fi trebuit să o adopte [...].
- 15 În urma pronunțării [hotărârii menționate], Comisia a adoptat [decizia în litigiu].”

Decizia în litigiu

- 5 Articolul 1 din decizia în litigiu prevede:

„Măsurile luate în temeiul articolului 3a alineatul (1) din [Directiva 89/552], care au fost notificate Comisiei de către Regatul Unit la data de 5 mai 2000, astfel cum au fost acestea publicate în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* C 328 din 18 noiembrie 2000, sunt compatibile cu dreptul comunitar.”

- 6 Conform articolului 3, decizia menționată „se aplică începând cu 18 noiembrie 2000”.
- 7 Considerentele (3)-(6), (18)-(21), precum și (24) și (25) ale deciziei în litigiu sunt redactate după cum urmează:

„(3) În analiza sa, Comisia a luat în considerare datele disponibile referitoare la mediul audiovizual din [Regatul Unit].

- (4) Lista evenimentelor de importanță majoră pentru societate incluse în măsurile [Regatului Unit] a fost elaborată într-un mod clar și transparent și s-a lansat o amplă consultare în [Regatul Unit].
- (5) Comisia s-a declarat satisfăcută de faptul că evenimentele enumerate în cadrul măsurilor [Regatului Unit] respectă cel puțin două dintre următoarele criterii considerate a fi indicatori fiabili ai importanței evenimentelor pentru societate: (i) au un ecou special în statul membru și nu au semnificație doar pentru cei care urmăresc de obicei sportul sau activitatea în cauză; (ii) au o importanță culturală distinctă, general recunoscută, pentru populația din statul membru, în special cu rol de catalizator al identității culturale; (iii) implicarea echipei naționale în evenimentul în cauză, în contextul unei competiții sau al unui turneu de importanță internațională; și (iv) faptul că evenimentul a fost dintotdeauna difuzat de posturile de televiziune gratuite și a atras cote ridicate de audiență.

(6) Un număr important de evenimente enumerate în cadrul măsurilor [Regatului Unit], inclusiv Jocurile Olimpice de Vară și de Iarnă, precum și finalele Cupei Mondiale și [etapele finale ale EURO] intră în categoria evenimentelor considerate, în mod tradițional, ca fiind de importanță majoră pentru societate, astfel cum se menționează în mod explicit în considerentele Directivei [97/36]. Aceste evenimente au, în ansamblul lor, un ecou special în [Regatul Unit], deoarece sunt de interes pentru publicul larg (indiferent de naționalitatea participanților), nu doar pentru cei care urmăresc, de obicei, evenimentele sportive.

[...]

(18) Evenimentele enumerate mai sus, inclusiv cele care trebuie considerate ca întreg, și nu ca o serie de evenimente individuale, au fost dintotdeauna transmise de posturile de televiziune gratuite și au generat cote ridicate de audiență. În situațiile excepționale în care nu s-a întâmplat astfel (partidele din cadrul Cupei Mondiale la Cricket), lista este limitată (include doar finala, semifinalele și partidele care implică participarea echipelor naționale) și necesită doar o acoperire secundară adecvată, respectând, în orice caz, două dintre criteriile considerate a fi indicatori fiabili ai importanței evenimentelor pentru societate (considerentul 13).

(19) Măsurile [Regatului Unit] par îndeajuns de proporționale pentru a justifica o derogare de la libertatea fundamentală de a furniza servicii stipulată în Tratatul CE pe baza unei motivații imperative de interes public, aceea de a asigura accesul larg al publicului la transmisiunile unor evenimente de importanță majoră pentru societate.

(20) Măsurile [Regatului Unit] sunt compatibile cu prevederile [Comunității Europene] în materie de concurență, astfel că definirea organismelor de difuzare agreeate pentru transmisia evenimentelor enumerate se bazează pe criterii obiective care permit concurența efectivă și potențială pentru achiziționarea drepturilor de transmisie a acestor evenimente. De asemenea, numărul evenimentelor enumerate nu este disproporționat, astfel încât să distorsioneze concurența pe piețele din aval a televiziunilor cu acces gratuit și a celor cu plată.

(21) Proporționalitatea măsurilor [Regatului Unit] este coroborată și cu faptul că o serie de evenimente enumerate necesită doar o acoperire secundară adecvată.

[...]

(24) Din hotărârea Tribunalului [Infront WM/Comisia, citată anterior,] rezultă că declarația conform căreia măsurile adoptate în temeiul articolului 3a alineatul (1) din [Directiva 89/552] sunt compatibile cu dreptul comunitar reprezintă o decizie care, prin urmare, trebuie adoptată de către Comisie. În consecință, se impune să se declare, prin prezenta decizie, că măsurile notificate de [Regatul Unit] sunt compatibile cu dreptul comunitar. Măsurile, astfel cum figurează acestea în anexa la prezenta decizie, trebuie publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, în conformitate cu articolul 3a alineatul (2) din [Directiva 89/552].

(25) Pentru a garanta corectitudinea juridică [a se citi «securitatea juridică»], este necesar ca prezenta decizie să se aplice de la data primei publicări în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* a măsurilor notificate de [Regatul Unit].”

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

- 8 În susținerea cererii de anulare în parte a deciziei în litigiu, UEFA a invocat în fața Tribunalului opt motive. Prin hotărârea atacată, acesta din urmă a respins fiecare dintre motivele respective și a respins acțiunea în ansamblul său. De asemenea, Tribunalul a respins o cerere de măsuri de organizare a procedurii formulată de UEFA și prin care se solicita ca Tribunalul să invite Comisia să prezinte mai multe documente.

Cu privire la recurs

- 9 În cadrul recursului, UEFA invocă, în esență, șapte motive, întemeiate, în primul rând, pe erori de drept și de apreciere privind cerința de claritate și de transparență, în al doilea rând, pe erori de drept și de apreciere privind calificarea etapei finale a EURO drept eveniment de importanță majoră pentru societatea Regatului Unit, în al treilea rând, pe erori de drept în aplicarea dispozițiilor tratatului referitoare la întreprinderile publice și la întreprinderile cărora statele membre le acordă drepturi speciale sau exclusive, în al patrulea rând, pe erori de drept în aplicarea altor dispoziții ale tratatului referitoare la concurență, în al cincilea rând, pe erori de drept în aplicarea dispozițiilor tratatului referitoare la libertatea de prestare a serviciilor și la principiul proporționalității, în al șaselea rând, pe erori de drept în aplicarea dreptului de proprietate și, în al șaptelea rând, pe erori de drept referitoare la motivarea deciziei în litigiu.

Observații introductive

- 10 În primul rând, trebuie arătat că, prin articolul 3a alineatul (1) din Directiva 89/552, legiuitorul Uniunii a autorizat statele membre să desemneze anumite evenimente ca fiind de importanță majoră pentru societatea statului membru în cauză (denumite în continuare „evenimente de importanță majoră”) și, astfel, a admis explicit, în cadrul marjei de apreciere care îi este conferită de tratat, obstacolele în calea liberei prestări a serviciilor, a libertății de stabilire, a liberei concurențe și a dreptului de proprietate care reprezintă o consecință ineluctabilă a desemnării respective. Astfel cum reiese din considerentul (18) al Directivei 97/36, legiuitorul a considerat că asemenea obstacole sunt justificate de obiectivul care urmărește să protejeze dreptul la informație și să asigure accesul larg al publicului la prezentarea prin intermediul televiziunii a evenimentelor menționate.
- 11 Legitimitatea urmăririi unui astfel de obiectiv a fost de altfel deja recunoscută de Curte, care a arătat că comercializarea cu caracter exclusiv a evenimentelor de mare interes pentru public este susceptibilă să restrângă în mod considerabil accesul publicului la informația referitoare la aceste evenimente. Or, într-o societate democratică și pluralistă, dreptul la informare are o importanță specială, care este cu atât mai evidentă în cazul unor astfel de evenimente (a se vedea Hotărârea din 22 ianuarie 2013, Sky Österreich, C-283/11, punctele 51 și 52).
- 12 În al doilea rând, trebuie precizat că, potrivit articolului 3a alineatul (1) din Directiva 89/552, stabilirea evenimentelor de importanță majoră este numai de competența statelor membre, care dispun, în această privință, de o marjă de apreciere importantă.
- 13 Astfel, în loc de a armoniza lista unor asemenea evenimente, Directiva 89/552 se întemeiază pe premisa potrivit căreia există în cadrul Uniunii diferențe considerabile de ordin social și cultural în ceea ce privește importanța acestora pentru publicul larg. În consecință, articolul 3a alineatul (1) din directiva amintită prevede că fiecare stat membru elaborează o listă de evenimente „pe care le consideră ca fiind de importanță majoră” pentru societatea sa. Considerentul (18) al Directivei 97/36 subliniază de asemenea această putere de apreciere a statelor membre prevăzând că este „esențial” ca ele să poată lua măsuri prin care să protejeze dreptul la informație și să asigure accesul larg al publicului la prezentarea prin intermediul televiziunii a unor evenimente de importanță majoră.

- 14 Importanța marjei de apreciere menționate reiese, în plus, din faptul că Directivele 89/552 și 97/36 nu limitează exercitarea acesteia într-un cadru precis. Astfel, singurele criterii pe care le stabilesc pentru ca statul membru în cauză să poată desemna un eveniment ca fiind de importanță majoră sunt prevăzute în considerentul (21) al Directivei 97/36, potrivit căruia trebuie să fie vorba despre un eveniment de excepție, de interes pentru publicul general din Uniune sau dintr-un anumit stat membru sau dintr-o parte componentă considerabilă a unui stat membru și care este organizat în prealabil de un organizator de evenimente care are calitatea juridică de a vinde drepturi referitoare la evenimentul respectiv.
- 15 Având în vedere relativa imprecizie a criteriilor amintite, este de competența fiecărui stat membru să le acorde un caracter concret și să aprecieze interesul evenimentelor în cauză pentru publicul larg, în funcție de particularitățile sociale și culturale ale societății sale.
- 16 În al treilea rând, trebuie arătat că, în temeiul articolului 3a alineatul (2) din Directiva 89/552, Comisia dispune de competența de a controla legalitatea măsurilor naționale care desemnează evenimente de importanță majoră, care îi permite să respingă măsurile care sunt incompatibile cu dreptul Uniunii.
- 17 În cadrul analizei respective, Comisia este obligată, în special, să verifice dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
- evenimentul în cauză a fost înscris pe lista prevăzută la articolul 3a alineatul (1) din Directiva 89/552 potrivit unei proceduri clare și transparente, în timp util;
  - un astfel de eveniment poate fi valabil considerat ca fiind de importanță majoră;
  - desemnarea evenimentului în cauză ca fiind de importanță majoră este compatibilă cu principiile generale ale dreptului Uniunii, precum principiile proporționalității și nediscriminării, cu drepturile fundamentale, cu principiile liberei prestări a serviciilor și libertății de stabilire, precum și cu normele privind libera concurență.
- 18 În aceste condiții, o asemenea competență de control este restrânsă, și aceasta în special în ceea ce privește analiza celei de a doua și a celei de a treia dintre condițiile enunțate la punctul anterior.
- 19 Pe de o parte, reiese astfel din importanța marjei de apreciere a statelor membre, menționată la punctul 12 din prezenta hotărâre, că competența de control a Comisiei trebuie să fie limitată la căutarea erorilor vădite de apreciere comise de statele membre cu ocazia desemnării evenimentelor de importanță majoră. Pentru a verifica dacă s-a săvârșit o asemenea eroare de apreciere, Comisia trebuie, așadar, printre altele, să verifice dacă statul membru în cauză a examinat, cu atenție și cu imparțialitate, toate elementele pertinente ale speței, elemente care susțin concluziile ce se deduc din acestea (a se vedea prin analogie Hotărârea din 21 noiembrie 1991, Technische Universität München, C-269/90, Rec., p. I-5469, punctul 14, și Hotărârea din 22 decembrie 2010, Gowan Comércio Internacional e Serviços, C-77/09, Rep., p. I-13533, punctele 56 și 57).
- 20 Pe de altă parte, în ceea ce privește, mai precis, cea de a treia condiție menționată la punctul 17 din prezenta hotărâre, nu poate fi ignorat că desemnarea valabilă a unui eveniment ca fiind de importanță majoră implică obstacole ineluctabile în calea liberei prestări a serviciilor, a libertății de stabilire, a liberei concurențe și a dreptului de proprietate, care au fost avute în vedere de legiuitorul Uniunii și au fost considerate de acesta din urmă, astfel cum s-a arătat la punctul 10 din prezenta hotărâre, ca fiind justificate de obiectivul de interes general care urmărește să protejeze dreptul la informație și să asigure accesul larg al publicului la prezentarea prin intermediul televiziunii a evenimentelor menționate.

- 21 Pentru a asigura efectul util al articolului 3a din Directiva 89/552, trebuie astfel să se constate că, în cazul în care un eveniment a fost valabil desemnat de statul membru în cauză ca fiind de importanță majoră, Comisia nu trebuie să examineze decât efectele desemnării respective asupra liberei circulații a serviciilor, asupra libertății de stabilire, asupra liberei concurențe și asupra dreptului de proprietate care depășesc efectele intrinsec legate de includerea evenimentului amintit pe lista prevăzută la alineatul (1) al articolului 3a menționat.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe erori de drept și de apreciere privind cerința de claritate și de transparență

Argumentele părților

- 22 Primul motiv se referă la punctul 94 din hotărârea atacată, în cuprinsul căruia Tribunalul a statuat că cerința de claritate și de transparență prevăzută la articolul 3a din Directiva 89/552 nu are ca obiect și nici ca efect să constrângă autoritatea națională competentă să prezinte motivele pentru care aceasta nu a urmat avizele sau observațiile care i-au fost prezentate în cadrul procedurii de consultare. UEFA susține că, în conformitate cu această cerință, un stat membru nu poate respinge fără cea mai mică explicație avizele convergente ale mai multor părți independente, inclusiv cele ale grupului consultativ pe care totuși l-a creat el însuși pentru a-l consilia cu ocazia elaborării listei prevăzute la alineatul (1) al articolul 3a menționat, precum și cele ale autorității de concurență, avize care au fost emise cu privire la o chestiune foarte importantă.
- 23 Regatul Unit și Comisia contestă temeinicia primului motiv.

Aprecierea Curții

- 24 Reiese din cuprinsul punctului 12 din prezenta hotărâre că autoritatea națională însărcinată cu desemnarea unui eveniment ca fiind de importanță majoră dispune de o marjă de apreciere importantă. Rezultă că aceasta nu este obligată să urmeze avizele unor organe consultative care au fost consultate de autoritatea respectivă înainte de adoptarea deciziei.
- 25 În ceea ce privește motivele pentru care astfel de avize nu au fost respectate de autoritatea menționată, este adevărat că, la fel ca ceea ce se impune autorilor unor acte ale Uniunii (a se vedea Hotărârea din 10 iulie 2008, Bertelsmann și Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, Rep., p. I-4951, punctul 166), această autoritate trebuie să indice motivele pentru care un eveniment a fost desemnat ca fiind de importanță majoră, astfel încât, pe de o parte, să se dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate pentru a-și valorifica drepturile și, pe de altă parte, să permită Comisiei și instanțelor competente să își exercite controlul.
- 26 Cu toate acestea, contrar celor susținute de UEFA, pentru îndeplinirea unui astfel de obiectiv nu este necesar ca autoritatea menționată să dezvăluie motivele specifice pentru care nu a urmat avizele formulate de anumite organe consultative atunci când nu este obligată să le urmeze. În această privință, este irelevant că avizele amintite emană de la mai multe organe consultative care împărtășesc aceeași abordare.
- 27 În aceste condiții, trebuie să se respingă primul motiv ca nefondat.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe erori de drept și de apreciere privind calificarea etapei finale a EURO drept eveniment de importanță majoră

- 28 În ceea ce privește calificarea drept eveniment de importanță majoră a etapei finale a EURO, Tribunalul a folosit următorul raționament la punctul 103 din hotărârea atacată:

„[...] nicio considerație valabilă nu permite să se concluzioneze că în principiu numai meciurile «derbi» și meciurile la care participă o echipă națională a Regatului Unit pot fi calificate astfel în raport cu societatea acestui stat membru și, prin urmare, incluse într-o asemenea listă. Astfel, [etapa finală a] EURO este o competiție care poate fi în mod rezonabil considerată mai degrabă un eveniment unic decât un set de evenimente individuale constituit din meciuri «derbi», «nonderbi» și meciuri la care participă echipa națională în cauză. În această privință, este de notorietate faptul că, în cadrul [etapei finale a] EURO, rezultatele meciurilor «nonderbi» determină soarta echipelor, astfel încât participarea lor la meciurile «derbi» sau la meciuri care implică echipa națională poate depinde de acestea. Astfel, meciurile «nonderbi» definesc adversarele echipei naționale în cauză în etapele următoare ale competiției. În plus, rezultatele meciurilor «nonderbi» pot de asemenea să determine prezența sau absența acestei echipe naționale în etapa următoare a competiției.”

- 29 La punctul 120 din hotărârea atacată, Tribunalul s-a pronunțat după cum urmează:

„[...] menționarea [etapei finale a] EURO în considerentul (18) al Directivei 97/36 implică faptul că Comisia nu poate considera că înscrierea meciurilor acestei competiții pe o listă de evenimente este contrară dreptului comunitar pentru motivul că statul membru în cauză nu i-a comunicat motivele specifice care justifică importanța lor pentru societate [...]. Cu toate acestea, eventuala concluzie a Comisiei potrivit căreia înscrierea [etapei finale a] EURO în integralitatea sa pe o listă [de evenimente de importanță majoră] este compatibilă cu dreptul comunitar, pentru motivul că această competiție este considerată în mod valabil, prin caracteristicile sale, un eveniment unic, poate fi repusă în discuție pe baza elementelor specifice care demonstrează că meciurile «nonderbi» nu prezintă o astfel de importanță pentru societatea acestui stat membru.”

Argumentele părților

- 30 UEFA reproșează Tribunalului că a respins argumentația sa potrivit căreia Comisia nu putea concluziona că Regatul Unit considerase în mod valabil etapa finală a EURO, în integralitatea sa, ca fiind un eveniment de importanță majoră. Potrivit UEFA, statul membru amintit nu ar fi putut desemna drept un astfel de eveniment decât meciurile denumite „derbi”, și anume finala și semifinalele, precum și meciurile echipelor statului respectiv. Astfel, lista unor asemenea evenimente elaborată de Regatul Unit nu ar fi trebuit să includă meciurile denumite „nonderbi”, adică toate celelalte meciuri ale etapei finale menționate.

- 31 În acest context, UEFA susține, prin intermediul primului aspect al celui de al doilea motiv, că Tribunalul a considerat pe nedrept că simpla menționare de către legiuitorul Uniunii a EURO, în considerentul (18) al Directivei 97/36, implica faptul că Comisia nu trebuia să solicite statelor membre să își motiveze în mod special decizia de a înscrie competiția în ansamblul ei pe lista evenimentelor de importanță majoră. O astfel de analiză ar viza în mod eronat să exonereze Comisia de obligația sa de a verifica dacă evenimentul în cauză este efectiv un eveniment de importanță majoră. Acest considerent nu ar da decât o listă indicativă a tipului de evenimente care ar fi susceptibile să prezinte o asemenea importanță, astfel încât nu ar constitui o prezumție potrivit căreia evenimentele pe care le menționează sunt de importanță majoră.

- 32 Prin intermediul celui de al doilea aspect al motivului menționat, UEFA reproșează Tribunalului că și-a întemeiat mai multe dintre concluzii pe analiza unor elemente pe care nici Comisia însăși nu le-a luat în considerare.

- 33 Prin intermediul celui de al treilea aspect al aceluiași motiv, UEFA arată că Tribunalul a efectuat analiza amintită pe baza unor elemente apreciate într-un mod vădit eronat.
- 34 Potrivit Comisiei, cel de al doilea motiv este în parte inadmisibil întrucât repune în discuție aprecierea faptelor efectuată de Tribunal. În plus, acest motiv ar fi lipsit de orice temei, concluzia respectivă fiind împărtășită și de Regatul Unit.

Aprecierea Curții

- 35 În ceea ce privește primul aspect al celui de al doilea motiv, trebuie arătat de la bun început că Tribunalul a reținut, la punctul 103 din hotărârea atacată, că EURO este o competiție care poate fi în mod rezonabil considerată mai degrabă un eveniment unic decât un set de evenimente individuale constituit din meciuri „derbi”, „nonderbi” și meciuri la care participă echipa națională în cauză. Pe de altă parte, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 5 din hotărârea atacată, Tribunalul a interpretat noțiunea „Campionatul European de Fotbal”, la care se referă considerentul (18) al Directivei 97/36, în sensul că acesta cuprinde numai etapa finală a competiției respective.
- 36 Cu toate acestea, nici considerentul menționat și niciun alt element din Directiva 85/552 sau din Directiva 97/36 nu conțin vreun indiciu de natură să stabilească faptul că termenii „Campionatul European de Fotbal” ar privi doar etapa finală a competiției amintite. Astfel, acești termeni trebuie în principiu să acopere și etapa inițială a campionatului menționat, și anume ansamblul meciurilor eliminatorii. Or, nu se contestă că meciurile eliminatorii anterioare etapei finale nu sunt susceptibile, în general, să suscite un interes în rândul publicului larg dintr-un stat membru comparabil cu cel manifestat cu ocazia desfășurării etapei finale. Astfel, numai anumite meciuri eliminatorii precise, în special cele care implică echipa națională a statului membru în cauză sau cele ale celorlalte echipe din grupa de calificare din care face parte echipa respectivă, pot suscita un asemenea interes.
- 37 Pe de altă parte, nu poate fi contestat în mod rezonabil că importanța meciurilor „derbi” este în general superioară celei care este în general atribuită meciurilor din etapa finală a EURO care le precedă, adică meciurile de selecție din cadrul grupelor. Prin urmare, nu se poate susține *a priori* că importanța acordată acestei din urmă categorii de meciuri este echivalentă cu cea a primei categorii de meciuri și că, în consecință, toate meciurile de selecție din cadrul grupelor sunt considerate fără deosebire că fac parte dintr-un eveniment unic de importanță majoră la fel ca meciurile „derbi”. Astfel, desemnarea fiecărui meci ca fiind un eveniment de importanță majoră poate fi diferită de la un stat membru la altul.
- 38 Din considerațiile care precedă rezultă că legiuitorul Uniunii nu a înțeles să prevadă că „Campionatul European de Fotbal”, în sensul considerentului (18) al Directivei 97/36, este limitat doar la etapa finală și că reprezintă un eveniment unic și indivizibil. Dimpotrivă, EURO trebuie să fie considerat drept un eveniment care se poate împărți în principiu în diferite meciuri sau etape, dintre care nu toate sunt susceptibile în mod necesar să fie calificate drept evenimente de importanță majoră.
- 39 Cu toate acestea, trebuie precizat că o astfel de interpretare eronată din partea Tribunalului a considerentului (18) al Directivei 97/36, în special a noțiunii de EURO, nu a avut relevanță în prezenta cauză.
- 40 În ceea ce privește, mai întâi, excluderea meciurilor eliminatorii din definiția EURO, este suficient să se amintească faptul că Regatul Unit nu a inclus aceste meciuri pe lista evenimentelor de importanță majoră și că, prin urmare, decizia în litigiu nu se referă la astfel de meciuri.
- 41 În continuare, trebuie să se constate că Tribunalul a analizat, la punctele 128-139 din hotărârea atacată, pe baza elementelor furnizate de UEFA și în raport cu percepția concretă a publicului din Regatul Unit, dacă toate meciurile din etapa finală a EURO suscitau efectiv, în rândul publicului respectiv, un interes

suficient pentru a putea face parte dintr-un eveniment de importanță majoră. Or, prin faptul că a concluzionat că acesta este cazul, Tribunalul era îndreptățit să constate că ansamblul meciurilor din etapa finală a EURO putea fi considerat, în Regatul Unit, drept un eveniment unic de importanță majoră. În fapt, aprecierea sa era, așadar, conformă cu cele ce rezultă din punctul 38 din prezenta hotărâre.

- 42 În sfârșit, reiese din considerațiile enunțate la punctele 107-114 din prezenta hotărâre că interpretarea eronată a considerentului (18) al Directivei 97/36 nu a avut relevanță asupra concluziei Tribunalului potrivit căreia motivarea deciziei în litigiu îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 253 CE.
- 43 În aceste condiții, continuând raționamentul expus la punctul 35 din prezenta hotărâre, Tribunalul a ajuns la constatarea, care figurează la punctul 120 din hotărârea atacată, potrivit căreia niciun stat membru nu este obligat să comunice Comisiei motivele specifice pentru care etapa finală a EURO este desemnată, în integralitatea sa, drept eveniment de importanță majoră unic în statul membru în cauză.
- 44 Or, dat fiind că etapa finală a EURO nu poate fi valabil inclusă, în integralitatea sa, pe o listă de evenimente de importanță majoră independent de interesul pe care îl suscită meciurile în statul membru în cauză, acesta din urmă nu este exonerat de obligația de a comunica Comisiei motivele care permit să se considere că, în contextul specific al societății acestui stat, etapa finală a EURO constituie mai degrabă un eveniment unic care trebuie considerat în integralitatea sa ca fiind de importanță majoră pentru societatea menționată decât un set de evenimente individuale împărțite în meciuri cu diferite niveluri de interes.
- 45 Prin urmare, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept, la punctul 120 din hotărârea atacată, prin faptul că a statuat că Comisia nu putea considera că înscrierea meciurilor din etapa finală a EURO este contrară dreptului Uniunii pentru motivul că statul membru în cauză nu i-a comunicat motivele specifice care justifică caracterul lor de evenimente de importanță majoră pentru societate.
- 46 În aceste condiții, este necesar să se examineze dacă, în raport cu eroarea respectivă, hotărârea atacată trebuie să fie anulată.
- 47 În această privință, reiese din jurisprudența Curții că o eroare de drept comisă de Tribunal nu justifică anularea hotărârii atacate în cazul în care dispozitivul acesteia apare ca fiind temeinic pentru alte motive de drept (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 aprilie 1998, Comisia/Sytraval și Brink's France, C-367/95 P, Rec., p. I-1719, punctul 47, și Hotărârea din 29 martie 2011, ThyssenKrupp Nirosta/Comisia, C-352/09 P, Rep., p. I-2359, punctul 136).
- 48 În prezenta cauză, trebuie arătat, în primul rând, că, pentru a permite Comisiei să își exercite competența de control, motivarea care a determinat un stat membru să desemneze un eveniment ca fiind de importanță majoră poate fi succintă, cu condiția să fie relevantă. Astfel, nu se poate cere, printre altele, ca statul membru să indice, în însăși notificarea măsurilor în cauză, date detaliate și statistice în ceea ce privește fiecare element sau fiecare parte din evenimentul care a făcut obiectul unei notificări la Comisie.
- 49 În această privință, este necesar să se precizeze că, în cazul în care Comisia are îndoieli, pe baza elementelor aflate la dispoziția sa, în ceea ce privește desemnarea unui eveniment ca fiind de importanță majoră, aceasta are obligația să solicite lămuriri statului membru care a efectuat desemnarea respectivă (a se vedea prin analogie Hotărârea din 29 martie 2012, Comisia/Estonia, C-505/09 P, punctul 67).
- 50 În speță, reiese printre altele din comunicarea măsurilor luate de Regatul Unit, care au fost notificate Comisiei la 5 mai 2000 și care sunt anexate la decizia în litigiu, că statul menționat a desemnat etapa finală a EURO, în integralitatea sa, drept eveniment de importanță majoră pentru motivele că acest ansamblu de meciuri, inclusiv, așadar, meciurile „nonderbi”, se bucurau de o popularitate deosebită la

nivel național și prezentau un interes specific și pentru alte persoane decât cele care urmăresc de obicei fotbalul, că audiența televizuală va fi fără îndoială importantă și că acest ansamblu de meciuri era în mod tradițional transmis în direct prin intermediul unor servicii gratuite.

- 51 Astfel de precizări, notificate de Regatul Unit în conformitate cu cerințele articolului 3a alineatul (2) din Directiva 89/552, permiteau Comisiei să își exercite competența de control și să solicite, în cazul în care ar fi considerat necesar sau oportun, lămuriri suplimentare statului membru respectiv sau prezentarea de alte elemente decât cele care figurau în notificarea acestuia din urmă.
- 52 În al doilea rând, nimic nu indică că Comisia nu a exercitat un astfel de control, care are un caracter restrâns, și că nu a examinat, în raport cu motivele menționate la punctul 50 din prezenta hotărâre, dacă ministrul nu a comis o eroare vădită de apreciere prin faptul că a desemnat ansamblul meciurilor care fac parte din etapa finală a EURO drept eveniment de importanță majoră.
- 53 În această privință, reiese mai întâi din considerentul (6) al deciziei în litigiu că Comisia a verificat efectiv dacă ansamblul etapei finale a EURO, inclusiv, așadar, meciurile „nonderbi”, se bucurau de o popularitate deosebită în Regatul Unit, respectiv dacă meciurile acestui turneu erau foarte populare în rândul publicului larg, iar nu doar în rândul telespectatorilor care urmăresc de obicei meciurile de fotbal la televiziune. De asemenea, reiese din considerentul (18) al acestei decizii că Comisia a luat în considerare faptul că turneul respectiv, în integralitatea sa și deci inclusiv meciurile „nonderbi”, fusese dintotdeauna difuzat pe posturile de televiziune gratuite și generase cote ridicate de audiență.
- 54 În continuare, reiese din dosar că, la Tribunal, Comisia a anexat la memoriul în apărare mai multe documente statistice pe care s-a întemeiat pentru a verifica legalitatea măsurilor notificate de Regatul Unit, inclusiv cele care emanau de la acest stat membru și care efectuau o distincție între meciurile „derbi”, meciurile „nonderbi” și acelea care implicau echipa națională. Or, UEFA nu a contestat că documentele respective au constituit temeiul deciziei în litigiu și chiar a recunoscut că Comisia luase în considerare astfel de date statistice (a se vedea punctul 58 din prezenta hotărâre).
- 55 În sfârșit, UEFA nu poate susține în mod util că pretinsul caracter deficitar al controlului exercitat de Comisie ar rezulta din faptul că documentele statistice amintite privesc perioada anterioară anului 2000 și că Comisia nu a luat în considerare datele referitoare la perioada 2000-2007, deși ar fi trebuit să își întemeieze decizia în litigiu pe elementele disponibile la data adoptării acesteia, și anume la 16 octombrie 2007.
- 56 În această privință, trebuie amintit că decizia în litigiu a fost adoptată pentru a înlocui decizia cuprinsă în scrisoarea din 28 iulie 2000, adresată Regatului Unit de directorul general al Direcției Generale Educație și Cultură, care a fost anulată prin Hotărârea Infront WM/Comisia, citată anterior, pentru motivul că nu fusese adoptată de colegiul format din membri ai Comisiei. Astfel, pentru a garanta securitatea juridică, Comisia a conferit deciziei în litigiu un efect retroactiv, prin faptul că a examinat aceleași măsuri naționale, și anume cele notificate de Regatul Unit la 5 mai 2000, și prin faptul că a prevăzut că această decizie se aplica începând de la 18 noiembrie 2000, adică de la publicarea măsurilor respective în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.
- 57 Or, reiese din jurisprudență că Comisia putea conferi deciziei în litigiu un asemenea efect retroactiv (a se vedea Hotărârea din 13 noiembrie 1990, Fedesa și alții, C-331/88, Rec., p. I-4023, punctele 45-47), acest efect nefiind de altfel contestat de UEFA.
- 58 În aceste condiții, Comisia era obligată să își efectueze analiza în raport cu situația existentă în anul 2000. În această privință, dată fiind lipsa unei contestații din partea UEFA, nu este necesar să se analizeze dacă era în sarcina Comisiei să ia în considerare situația respectivă la data adoptării deciziei care a fost înlocuită prin decizia în litigiu sau la data publicării măsurilor naționale notificate. Astfel, Comisia trebuia să verifice dacă, în perioada respectivă, ansamblul meciurilor care fac parte din etapa finală a EURO putea fi considerat drept un eveniment de importanță majoră. Or, reiese din dosar că

UEFA nu a prezentat Tribunalului niciun element care i-ar fi putut permite să constate că Comisia nu adoptase decizia în litigiu având în vedere elementele disponibile în anul 2000. Dimpotrivă, UEFA a recunoscut că Comisia s-a întemeiat pe date statistice existente la data adoptării deciziei cuprinse în scrisoarea din 28 iulie 2000.

- 59 În al treilea rând, UEFA a avut posibilitatea să dovedească la Tribunal că, pe baza acestor elemente, Comisia ar fi trebuit să concluzioneze că Regatul Unit comisese o eroare vădită de apreciere prin faptul că a desemnat ansamblul meciurilor care fac parte din etapa finală a EURO drept un eveniment de importanță majoră.
- 60 Or, în acest scop, UEFA a prezentat Tribunalului datele referitoare printre altele la cifrele de audiență ale etapelor finale ale EURO din 1996 și din 2000, susținând că elementele respective ar dovedi că meciurile „nonderbi” nu se bucurau în Regatul Unit de o popularitate deosebită din partea telespectatorilor care nu urmăresc în mod regulat domeniul fotbalului.
- 61 Tribunalul a analizat datele respective la punctele 131 și 132 din hotărârea atacată, însă nu a confirmat aprecierea propusă de UEFA.
- 62 Tribunalul a concluzionat la punctul 139 din hotărârea atacată, ținând seama și de alte date prezentate de UEFA, referitoare la perioada ulterioară anului 2000 (punctele 128-130, 135 și 136 din aceeași hotărâre), că aceasta nu dovedise că constatările care figurează în considerentele (6) și (18) ale deciziei în litigiu și care sunt evocate la punctul 53 din prezenta hotărâre sunt afectate de o eroare și nici că, în consecință, Comisia ar fi trebuit să concluzioneze că Regatul Unit comisese o eroare vădită de apreciere prin faptul că a desemnat ansamblul meciurilor care fac parte din etapa finală a EURO drept un eveniment de importanță majoră.
- 63 Rezultă din cele ce precedă că eroarea de drept comisă de Tribunal nu justifică anularea hotărârii atacate, întrucât dispozitivul acesteia apare ca fiind temeinic pentru alte motive de drept. În consecință, primul aspect al celui de al doilea motiv trebuie respins ca inoperant.
- 64 Prin intermediul celui de al doilea aspect al aceluiași motiv, UEFA reproșează Tribunalului că, în cadrul aprecierii sale, menționată la punctele 60 și 62 din prezenta hotărâre, și-a întemeiat mai multe concluzii pe elemente pe care Comisia însăși nu le luase în considerare.
- 65 În această privință, trebuie amintit că, în cadrul controlului legalității menționat la articolul 263 TFUE, Tribunalul nu poate să substituie motivarea autorului actului atacat cu propria motivare și nu poate să acopere, prin propria motivare, o lacună în motivarea actului respectiv, astfel încât analiza Tribunalului nu s-ar lega de nicio apreciere care figurează în acesta din urmă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 ianuarie 2013, Frucona Košice/Comisia, C-73/11 P, punctele 87-90 și jurisprudența citată).
- 66 Cu toate acestea, în speță, analiza efectuată de Tribunal la punctele 126-139 din hotărârea atacată se leagă de aprecierile care figurează în considerentele (6) și (18) ale deciziei în litigiu și nu face decât să coroboreze constatările efectuate în aceste considerente.
- 67 Prin intermediul celui de al treilea aspect al motivului menționat, UEFA arată că Tribunalul a efectuat analiza amintită la punctele 60 și 62 din prezenta hotărâre pe baza unor elemente pe care le-a apreciat într-un mod vădit eronat.
- 68 Prin aspectul menționat se urmărește, în realitate, să se obțină substituirea aprecierii Tribunalului cu privire la fapte prin propria apreciere a Curții, fără ca UEFA să invoce o denaturare a faptelor și a elementelor de probă prezentate Tribunalului. Conform unei jurisprudențe constante a Curții, acest aspect trebuie, așadar, să fie respins ca inadmisibil (a se vedea Hotărârea din 18 mai 2006, Archer Daniels Midland și Archer Daniels Midland Ingredients/Comisia, C-397/03 P, Rec., p. I-4429, punctul 85, și Hotărârea ThyssenKrupp Nirosta/Comisia, citată anterior, punctul 180).

69 Având în vedere cele ce precedă, cel de al doilea motiv trebuie să fie respins în ansamblul său.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe erori de drept comise de Tribunal în aplicarea dispozițiilor tratatului referitoare la întreprinderile publice și la întreprinderile cărora statele membre le acordă drepturi speciale sau exclusive

Argumentele părților

- 70 Prin intermediul primului aspect al celui de al treilea motiv, UEFA susține că Tribunalul a comis o eroare prin faptul că a trecut sub tăcere chestiunea prealabilă dacă articolul 86 alineatul (1) CE este relevant în speță. În special, deși Tribunalul a concluzionat că măsurile adoptate de Regatul Unit nu echivalează cu o acordare a unor drepturi speciale sau exclusive, aceasta nu ar rezolva problema, întrucât întreprinderile în cauză, în special BBC și Channel 4, ar fi întreprinderi publice în sensul dispoziției respective.
- 71 Prin intermediul celui de al doilea aspect al aceluiași motiv, UEFA consideră că analiza Tribunalului conține o interpretare greșită a noțiunii „drepturi speciale” care figurează la articolul 86 alineatul (1) CE, din cauza căreia Tribunalul a concluzionat în mod greșit că măsurile adoptate de Regatul Unit nu echivalează cu acordarea unor drepturi speciale stațiilor de emisie care exploatează posturi gratuite. În special, Tribunalul ar fi apreciat în mod formalist și teoretic problema dacă legislația acestui stat membru acorda drepturi speciale unor astfel de stații de emisie. Tribunalul ar fi ignorat realitatea economică, întrucât legislația amintită ar permite în practică stațiilor de emisie care exploatează posturi gratuite să dobândească drepturi exclusive de transmisie a meciurilor din etapa finală a EURO în Regatul Unit, în timp ce stațiile de emisie care exploatează posturi cu plată nu ar putea în practică să dobândească astfel de drepturi de transmisie.
- 72 Prin intermediul celui de al treilea aspect al motivului menționat, UEFA arată că Tribunalul a trebuit să constate existența unor drepturi speciale în beneficiul stațiilor de emisie care exploatează posturi gratuite, pentru motivul că Regatul Unit le-ar fi conferit în mod clar „privilegii juridice”. Astfel, în cazul în care un operator care exploatează un post cu plată cumpără de la UEFA dreptul de a transmite un meci al etapei finale a EURO în Regatul Unit, acesta nu ar fi autorizat să își exercite acest drept, cu excepția cazului în care a oferit dreptul în cauză în condiții rezonabile și stațiilor de emisie care exploatează posturi gratuite. În schimb, operatorul respectiv nu ar avea nicidecum obligația să ofere drepturile respective altor operatori care exploatează posturi cu plată.
- 73 Potrivit Comisiei, cel de al treilea motiv este inadmisibil întrucât UEFA invocă mai multe argumente pe care nu le-a invocat în cererea introductivă la Tribunal. În plus, acest motiv ar fi lipsit de temeii, concluzia respectivă fiind împărțită de Regatul Unit.

Aprecierea Curții

- 74 În ceea ce privește primul aspect al celui de al treilea motiv, trebuie arătat, pe de o parte, că, contrar celor pretinse de UEFA, Tribunalul nu a „trecut sub tăcere” chestiunea prealabilă dacă articolul 86 alineatul (1) CE era aplicabil în speță. Tribunalul a examinat această chestiune la punctele 165-171 din hotărârea atacată și a concluzionat că dispoziția respectivă nu era relevantă și, prin urmare, nu era aplicabilă.
- 75 Pe de altă parte, trebuie constatat că, la Tribunal, UEFA nu a invocat niciun motiv întemeiat pe faptul că articolul 86 alineatul (1) CE era aplicabil pentru motivul că anumite stații de emisie care exploatează posturi gratuite erau întreprinderi publice în sensul articolului 86 alineatul (1) CE.

- 76 Conform jurisprudenței constante a Curții, acest argument trebuie, așadar, să fie respins ca inadmisibil (a se vedea Hotărârea din 19 iulie 2012, Alliance One International și Standard Commercial Tobacco/Comisia și Comisia/Alliance One International și alții, C-628/10 P și C-14/11 P, punctul 111 și jurisprudența citată).
- 77 În ceea ce privește cel de al doilea aspect al motivului menționat, nu se contestă că textul articolelor 98 și 101 din Legea audiovizualului din 1996, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul din 2000 privind audiovizualul, nu face nicio distincție între diferitele categorii de stații de emisie și, în special, nu conferă stațiilor de emisie care exploatează posturi gratuite o protecție care ar fi refuzată celor care exploatează posturi cu plată, toate aceste stații de emisie fiind libere printre altele să dobândească drepturi neexclusive de difuzare la televiziune a evenimentelor de importanță majoră și să le difuzeze în mod neexclusiv.
- 78 Desigur, nu poate fi exclus că, în practică, numai anumite stații de emisie care exploatează posturi gratuite, precum BBC și ITV, vor difuza în cele din urmă ansamblul meciurilor din etapa finală a EURO în Regatul Unit, în urma autorizării de către Office of Communications, întrucât stațiile de emisie care exploatează posturi cu plată nu sunt interesate decât de o difuzare care beneficiază de exclusivitate și, pentru acest motiv, nu vor depune oferte pentru dobândirea drepturilor respective.
- 79 Cu toate acestea, astfel cum Tribunalul a constatat în esență la punctul 171 din hotărârea atacată, un asemenea efect este rezultatul strategiei comerciale a stațiilor de emisie care exploatează posturi cu plată, care au optat pentru un model de întreprindere care pune accentul pe exclusivitate, astfel încât sunt mai puțin dispuse să accepte o difuzare neexclusivă a evenimentelor de importanță majoră decât stațiile de emisie care exploatează posturi gratuite. Astfel, efectul respectiv rezultă în principal din libera alegere comercială a acestei prime categorii de stații de emisie și nu poate fi imputat, prin urmare, legislației din Regatul Unit.
- 80 În ceea ce privește cel de al treilea aspect al motivului menționat, este necesar să se arate că UEFA nu a invocat la Tribunal un motiv întemeiat pe faptul că stațiile de emisie care exploatează posturi gratuite se bucură de un privilegiu pentru motivul că stațiile de emisie care exploatează posturi cu plată trebuie să le ofere drepturi de difuzare a ansamblului meciurilor din etapa finală a EURO. Conform jurisprudenței citate la punctul 76 din prezenta hotărâre, un astfel de argument trebuie, așadar, să fie respins ca inadmisibil.
- 81 Având în vedere cele ce precedă, trebuie să se respingă cel de al treilea motiv ca fiind în parte nefondat și în parte inadmisibil.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea altor dispoziții ale tratatului referitoare la concurență

Argumentele părților

- 82 UEFA arată că, dat fiind că articolul 86 alineatul (1) CE este clar aplicabil în speță, Tribunalul a comis o eroare de drept prin faptul că nu a examinat problema dacă măsurile adoptate de Regatul Unit au ca efect să pună BBC și ITV într-o poziție pe care ele înseși nu ar fi putut să o atingă fără să încalce dreptul concurenței sau care le-a permis să săvârșescă mai ușor încălcări ale dreptului concurenței.
- 83 Potrivit Comisiei, cel de al patrulea motiv este inoperant.

Aprecierea Curții

- 84 UEFA reproșează Tribunalului încălcarea mai multor articole din tratat referitoare la concurență, recunoscând că aplicarea articolelor respective presupune, în contextul prezentului litigiu, aplicabilitatea articolului 86 alineatul (1) CE.
- 85 Or, la punctele 165-171 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat că articolul 86 alineatul (1) CE nu era aplicabil. Întrucât UEFA nu a reușit să repună în discuție această concluzie în cadrul prezentului recurs, cel de al patrulea motiv este inoperant și, prin urmare, trebuie să fie respins.

Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe erori de drept săvârșite de Tribunal în aplicarea dispozițiilor tratatului referitoare la libertatea de prestare a serviciilor și la principiul proporționalității

Argumentele părților

- 86 Prin intermediul primului aspect al celui de al cincilea motiv, UEFA susține că Tribunalul a denaturat motivul referitor la libertatea de prestare a serviciilor, întrucât ea a susținut, la Tribunal, că, pe de o parte, măsurile adoptate de Regatul Unit constituiau o discriminare împotriva organismelor de difuzare stabilite în alte state membre și că, pe de altă parte, definiția unui „organism de difuzare agreat”, în sensul legislației din Regatul Unit, era prea strictă pentru a fi proporțională cu obiectivul legislației respective. Or, Tribunalul ar fi trebuit să constate că astfel de măsuri erau disproporționate în temeiul fiecăruia dintre aceste două motive.
- 87 În cadrul celui de al doilea aspect al celui de al cincilea motiv, UEFA susține că analiza Tribunalului este eronată pentru motivul că acesta a prezumat – din simplul fapt că etapa finală a EURO poate să fie considerată ca unul și același eveniment și că acesta este, în ansamblul său, un eveniment de importanță majoră – că obiectivul care constă în garantarea unui acces larg al publicului la difuzarea televizată a acestui eveniment nu putea fi atins în mod adecvat printr-o restricție mai puțin constrângătoare decât cea care rezulta din măsurile adoptate de Regatul Unit, precum o listă care nu conține decât anumite meciuri precise din etapa finală a EURO.
- 88 Prin intermediul celui de al treilea aspect al motivului menționat, UEFA arată că, presupunând chiar că etapa finală a EURO poate fi privită ca un eveniment unic de importanță majoră pentru societatea Regatului Unit, Comisia trebuia să efectueze o analiză aprofundată a compatibilității dintre măsurile menționate și dispozițiile tratatului referitoare la libera circulație a serviciilor și la concurență.
- 89 Potrivit Regatului Unit și Comisiei, cel de al cincilea motiv este lipsit de orice teme.

Aprecierea Curții

- 90 Prin intermediul primului aspect al celui de al cincilea motiv, UEFA reproșează Tribunalului, în realitate, încălcarea obligației de motivare, pentru motivul că nu ar fi răspuns la argumentele invocate în fața sa întemeiate pe caracterul pretins discriminatoriu al măsurilor adoptate de Regatul Unit și pe o definiție prea îngustă a noțiunii de organism de difuzare agreat.
- 91 În această privință, reiese din jurisprudența constantă a Curții că Tribunalul nu este obligat să facă o expunere care să urmeze în mod exhaustiv și unul câte unul toate argumentele prezentate de părțile în litigiu. În consecință, motivarea Tribunalului poate avea un caracter implicit, cu condiția de a permite persoanelor interesate să cunoască motivele pentru care Tribunalul nu a admis argumentele lor, iar Curții să dispună de elemente suficiente pentru a-și exercita controlul. În special, Tribunalul nu este obligat să răspundă la argumentele invocate de o parte care nu sunt suficient de clare și de precise, în măsura în care nu fac obiectul unei detalieri speciale și nu sunt însoțite de o argumentare specifică în

susținerea lor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 septembrie 2008, FIAMM și alții/Consiliul și Comisia, C-120/06 P și C-121/06 P, Rep., p. I-6513, punctele 91 și 96, precum și Hotărârea din 5 iulie 2011, Edwin/OAPI, C-263/09 P, Rep., p. I-5853, punctul 64).

- 92 În ceea ce privește argumentul întemeiat pe caracterul pretins discriminatoriu al legislației din Regatul Unit, trebuie amintit că, la punctele 148 și 149 din hotărârea atacată, Tribunalul a recunoscut, pe de o parte, că legislația respectivă constituia un obstacol în calea liberei prestări a serviciilor pentru motivul că, în realitate, este mai probabil ca o stație de emisie care exploatează un post gratuit, „cel mai probabil cu sediul în acest stat membru”, să fie cea care difuzează ansamblul meciurilor din etapa finală a EURO practic în exclusivitate, iar nu un concurent stabilit într-un alt stat membru. Pe de altă parte, Tribunalul a precizat că o astfel de restricție putea fi justificată, întrucât viza să protejeze dreptul la informație și să asigure accesul larg al publicului la prezentarea prin difuzarea la televiziune a unor evenimente naționale sau internaționale de importanță majoră pentru societate.
- 93 Statuând în acest fel, Tribunalul a furnizat o motivare suficientă, chiar dacă implicită, care permite UEFA să cunoască motivele pentru care nu i s-a admis argumentația, iar Curții, să își exercite controlul.
- 94 În ceea ce privește argumentul referitor la definiția pretins îngustă a noțiunii de organism de difuzare agreeat, trebuie arătat că acesta face obiectul unui singur punct în cererea de sesizare a instanței, care numără în total 176 de puncte. În plus, argumentul amintit nu era întemeiat decât pe afirmația potrivit căreia definiția respectivă este mult mai îngustă decât cea adoptată de celelalte state membre și că, în practică, limitează numai la trei numărul de organisme care au posibilitatea să îndeplinească condițiile impuse. În sfârșit, în replica sa, UEFA s-a limitat să dezvolte argumentul menționat în două fraze succinte.
- 95 În consecință, având în vedere faptul că argumentul amintit nu a făcut obiectul unei detalieri speciale în memoriile prezentate Tribunalului, acesta din urmă nu era obligat să răspundă.
- 96 În ceea ce privește cel de al doilea aspect al celui de al cincilea motiv, trebuie arătat de la bun început că acesta este întemeiat pe o interpretare eronată a punctului 152 din hotărârea atacată. Astfel, la acest punct, Tribunalul nu s-a întemeiat pe prezumția potrivit căreia obiectivul care constă în asigurarea unui acces larg al publicului la difuzarea televizată a unui eveniment unic de importanță majoră nu putea fi atins în mod adecvat printr-o restricție mai puțin constrângătoare. Tribunalul a respins motivul invocat de UEFA ca fiind întemeiat pe o premisă eronată, întrucât era întemeiat pe faptul că măsurile adoptate de Regatul Unit erau disproporționate deoarece meciurile „nonderbi” ale etapei finale a EURO nu aveau o importanță majoră. Or, Tribunalul a statuat în mod întemeiat astfel cum a făcut-o, din moment ce a concluzionat, la punctele 123-141 din hotărârea atacată, că etapa finală a EURO, în integralitatea sa și, așadar, inclusiv meciurile „nonderbi”, putea să fie considerată ca având o importanță majoră pentru societatea Regatului Unit.
- 97 În ceea ce privește, în sfârșit, cel de al treilea aspect al motivului menționat, reiese din cuprinsul punctului 19 din prezenta hotărâre că sarcina Comisiei este de a efectua o analiză restrânsă, limitată la căutarea erorilor vădite de apreciere comise de statele membre cu ocazia elaborării listelor naționale ale evenimentelor de importanță majoră.
- 98 Având în vedere cele ce precedă, este necesar să se respingă cel de al cincilea motiv în ansamblul său ca nefondat.

Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe erori de drept comise de Tribunal în aplicarea dreptului de proprietate

Argumentele părților

- 99 Potrivit UEFA, Tribunalul a comis o eroare de drept atunci când a apreciat, pe de o parte, că simplul fapt că etapa finală a EURO poate fi considerată ca unul și același eveniment de importanță majoră este suficient pentru ca ingerința în exercitarea drepturilor de proprietate ale asociației respective, în ceea ce privește fiecare dintre diferitele meciuri din cadrul turneului amintit, să fie considerată în mod necesar proporțională. Pe de altă parte, Tribunalul ar fi comis o eroare și mai gravă prin faptul că a omis să evalueze amploarea restricțiilor aduse drepturilor de proprietate ale UEFA, ceea ce l-ar fi împiedicat să efectueze o analiză adecvată a problemei dacă dezavantajele cauzate de măsurile adoptate de Regatul Unit erau sau nu erau proporționale cu obiectivele urmărite.
- 100 Regatul Unit și Comisia contestă temeinicia acestui motiv.

Aprecierea Curții

- 101 Potrivit articolului 17 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, orice persoană are dreptul de a deține în proprietate, de a folosi, de a dispune și de a lăsa moștenire bunurile pe care le-a dobândit în mod legal. Folosința bunurilor poate fi însă reglementată prin lege în limitele impuse de interesul general.
- 102 În această privință, reiese din considerentele enunțate la punctele 10, 20 și 21 din prezenta hotărâre, pe de o parte, că atingerea adusă dreptului de proprietate al UEFA rezultă deja din articolul 3a din Directiva 85/552 și că această atingere poate fi, în principiu, justificată de obiectivul care vizează să protejeze dreptul la informație și să asigure accesul larg al publicului la prezentarea prin difuzarea la televiziune a unor evenimente de importanță majoră. Pe de altă parte, dat fiind că ansamblul meciurilor din etapa finală a EURO a fost valabil desemnat de Regatul Unit drept eveniment de importanță majoră, Comisia nu era obligată să examineze decât efectele desemnării respective asupra dreptului de proprietate al UEFA care le depășeau pe cele intrinsec legate de înscrierea evenimentului amintit pe lista evenimentelor desemnate de autoritățile menționate.
- 103 Or, singurele pretenții ale UEFA privind astfel de efecte sunt întemeiate pe faptul că potențialii cumpărători cu ocazia vânzării la licitație a drepturilor de difuzare în cauză, și anume BBC și ITV, ar forma o alianță și ar prezenta o ofertă comună. Cu toate acestea, reiese din cererea de sesizare a instanței prezentată la Tribunal că un astfel de argument nu a fost invocat în fața Tribunalului. Având în vedere jurisprudența amintită la punctul 76 din prezenta hotărâre, UEFA nu poate, așadar, să îl invoce în cadrul prezentului recurs.
- 104 În aceste condiții, al șaselea motiv trebuie respins.

Cu privire la al șaptelea motiv, întemeiat pe erori de drept în motivarea deciziei în litigiu

Argumentele părților

- 105 UEFA susține că Tribunalul a comis o eroare de drept prin faptul că nu a impus Comisiei să respecte nivelul de motivare solicitat în raport cu fiecare dintre cele șase motive de fond invocate în recurs. Decizia în litigiu ar fi trebuit să fie anulată, mai întâi, întrucât nu ar conține o motivare suficientă în ceea ce privește calificarea etapei finale a EURO drept eveniment de importanță majoră. În continuare, motivarea deciziei amintite ar fi de asemenea deficitară în ceea ce privește obstacolul în calea liberei prestări a serviciilor, a liberei concurențe și a dreptului de proprietate al UEFA. În sfârșit,

Tribunalul nu ar fi trebuit să se întemeieze pe pretinsa situație privilegiată pe care aceasta din urmă o are în calitate de titulară a drepturilor pentru a stabili dacă motivarea furnizată de Comisie era suficientă.

106 Potrivit Regatului Unit și Comisiei, cel de al șaptelea motiv este lipsit de temeii.

Aprecierea Curții

- 107 Reiese dintr-o jurisprudență constantă a Curții că motivarea impusă prin articolul 253 CE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției autoare a actului, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate, iar instanței competente să exercite controlul. Cerința motivării trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații propriu destinatarului actului sau altor persoane vizate în mod direct și individual de acesta. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, în măsura în care problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse de articolul 253 CE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în funcție de contextul său, precum și de ansamblul de norme juridice care guvernează materia respectivă (Hotărârea Bertelsmann și Sony Corporation of America/Impala, citată anterior, punctul 166 și jurisprudența citată).
- 108 Pe de altă parte, reiese de asemenea din jurisprudență că, atunci când adoptarea actului în cauză se înscrie într-un context bine cunoscut de persoanele interesate, acest act poate fi motivat în mod succint (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 iunie 2012, Polonia/Comisia, C-335/09 P, punctul 152 și jurisprudența citată).
- 109 În ceea ce privește deciziile luate în temeiul articolului 3a alineatul (2) din Directiva 89/552, trebuie amintit, pe de o parte, că, prin adoptarea acestora, Comisia nu exercită o competență proprie de decizie, ci o competență de control care, în plus, este restrânsă și limitată la căutarea erorilor vădite de apreciere comise de statele membre cu ocazia desemnării evenimentelor de importanță majoră (a se vedea punctele 12 și 19 din prezenta hotărâre). Deciziile menționate trebuie astfel interpretate în lumina măsurilor naționale notificate.
- 110 Pe de altă parte, este necesar să se arate că asemenea decizii privesc, în afară de statul membru care le notifică Comisiei, printre altele, stațiile de emisie care exploatează posturi de televiziune în acest stat și deținătorii de drepturi exclusive de difuzare pentru evenimentele în cauză. Or, nu se poate nega că acești principali interesați au cunoștințe aprofundate cu privire la contextul în care deciziile respective au fost adoptate, întrucât, cel puțin pentru a negocia prețul drepturilor menționate, se consideră că au cunoștință de toate elementele care afectează semnificativ valoarea acestora și, în special, de interesul pe care evenimentul în cauză îl prezintă pentru publicul statului membru respectiv.
- 111 În aceste condiții, o decizie a Comisiei adoptată în temeiul articolului 3a alineatul (2) din Directiva 89/552 poate fi motivată în mod succint. În special, Comisia are posibilitatea de a nu indica decât motive succinte pentru care a considerat un eveniment ca fiind de importanță majoră. În plus, reiese din considerentele enunțate la punctele 20 și 21 din prezenta hotărâre că motivarea referitoare la compatibilitatea măsurilor adoptate de Regatul Unit cu normele referitoare la libera circulație a serviciilor, la libera concurență și la dreptul de proprietate poate avea un caracter implicit. Mai precis, în cazul în care efectele asupra liberei circulații a serviciilor, asupra liberei concurențe și asupra dreptului de proprietate nu depășesc efectele intrinsec legate de includerea evenimentului în cauză pe lista prevăzută la articolul 3a alineatul (1) din Directiva 89/552, nu este în principiu necesar să se motiveze în mod specific o astfel de concluzie.

- 112 În speță, trebuie arătat că considerentele (5), (6) și (18) ale deciziei în litigiu expun motivele pentru care Comisia a apreciat că ansamblul meciurilor care fac parte din etapa finală a EURO erau susceptibile să fie considerate drept un eveniment de importanță majoră. Astfel, considerentul (6) indică printre altele că evenimentul amintit se bucură de o popularitate deosebită în Regatul Unit, deoarece este foarte popular în rândul publicului larg, iar nu doar în rândul telespectatorilor care urmăresc de obicei evenimentele sportive la televiziune. Această constatare este în plus precizată de considerentul (18), din care reiese că evenimentul în cauză a fost dintotdeauna difuzat pe posturi de televiziune gratuite și că genera, ca atare, cote ridicate de audiență.
- 113 Având în vedere cele ce precedă, Tribunalul nu a comis nicio eroare de drept prin faptul că a considerat că decizia în litigiu conținea informațiile necesare pentru a permite, pe de o parte, UEFA să cunoască motivele pentru care Comisia concluzionase că ansamblul meciurilor care făceau parte din etapa finală a EURO puteau să fie considerate drept un eveniment de importanță majoră și, pe de altă parte, Tribunalului să își exercite controlul cu privire la temeinicia concluziei respective.
- 114 În ceea ce privește celelalte aspecte ale motivării deciziei în litigiu, nimic nu indică, în prezenta cauză, că efectele asupra liberei circulații a serviciilor și asupra liberei concurențe depășesc efectele intrinsec legate de includerea etapei finale a EURO pe lista evenimentelor de importanță majoră. În ceea ce privește pretinsa atingere adusă dreptului de proprietate care depășește ceea ce ar rezulta doar din includerea menționată, trebuie amintit că un astfel de argument nu a fost invocat de UEFA decât în fața Curții.
- 115 Având în vedere cele de mai sus, trebuie respins al șaptelea motiv ca nefondat.
- 116 Întrucât niciunul dintre motivele invocate de UEFA în susținerea recursului nu sunt de natură să fie admise, trebuie să se respingă recursul în integralitatea sa ca fiind în parte inadmisibil și în parte nefondat.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 117 Potrivit articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată. Potrivit articolului 138 alineatul (1) din același regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât UEFA a căzut în pretenții, iar Comisia a solicitat obligarea ei la plata cheltuielilor de judecată, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată privind prezenta procedură.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară și hotărăște:

- 1) Respinge recursul.**
- 2) Obligă Union des associations européennes de football (UEFA) la plata cheltuielilor de judecată.**

Semnături